

Pedra contra tisora

Núm. 4 - novembre 2010

Mèmorïa dels 2 ANYS DE GAIANADA !

Ara farà quasi dos anys, ens començàvem a reunir per començar a treballar en un col·lectiu que contribuís tant a portar el missatge de l'Esquerra Independentista al Baix Gaià, com ajudés a aprofitar el potencial social de la comarca. Vam escriure un document, del qual destaquem els eixos de treball que ens vam marcar: lluitar per la independència i reconeixement dels Països Catalans, pel socialisme, per estudiar i difondre el problema del Patriarcat, per demanar que es reconegui la comarcalitat del Baix Gaià, per solidaritzar-nos amb els qui són repressaliats per la seva activitat política, per defensar la terra i la natura, per portar a casa nostre el missatge d'altres pobles en lluita per la seva llibertat i per defensar i fomentar la llengua i la cultura popular. Ara bé, com se sap, el que millor descriu a algú és el que fa i no pas el que diu.

El maig del 2008 ens presentàvem i a quasi dos anys després, arriba el moment de repassar tota la feina feta i fer balanç. Alguns eixos els hem pogut treballar més i d'altres menys, però cal valorar positivament la feina feta. Vam començar presentant tant el nostre col·lectiu com l'Esquerra Independentista del Camp, coordinadora de la qual participem, en ambdós casos amb un concert. Aquell estiu ja varem organitzar la primera campanya, amb l'objectiu d'explicar als turistes que estaven de vacances als Països Catalans.

Hem col·laborat també en nombrosos actes, muntant comissions específiques per tirar-los endavant, colze a colze amb altres entitats de Torredembarra. Es va treballar amb la creació del col·lectiu 12 morterets que persegueix dignificar la festa major del quadre de Santa Rosalia el 2008. S'ha treballat amb altres entitats del poble en recuperar i reactivar el Correllengua, que el 2007 s'havia deixat de fer. S'ha participat en la organització de les consultes sobre la independència, tot incidint en el contingut de la pregunta.

Pel que fa a la activitat nostre, hem treballat en portar el 6 de Març, dia de la dona treballadora i l'1 de Maig, dia del treballador, a Torredembarra,

diades, que per desgràcia, estan encara completament descuidades a la vila. Vam començar a mobilitzar-nos ja abans que ningú contra la reforma laboral, amb dels partits tradicionals del poble i els sindicats majoritaris d'esquenes a nosaltres, ja incapaços de representar els nostres interessos. També ens hem solidaritzat amb els represaliats per causes polítiques, ja fós el company Gerard de Lleida, militant en defensa del Roser, ja fós en les preses polítiques, les quals esperem que algun dia tornin a casa. Hem organitzat per acabar, dues festes per l'autogestió, amb l'objectiu de recaudar fons per la obertura d'un casal popular, que estigui sota control de les entitats.

Els últims mesos la nostre feina s'ha centrat sobretot en impulsar la primera festa de Barraques a Torredembarra, així com la marxa de Torxes per la Independència d'enguany, amb la idea que, en un futur siguin activitats consolidades al nostre poble. Finalment, i en col·laboració amb l'Astut, hem fet botifarra a la Hispanitat, tot explicant el vertader significat genocida d'aquesta diada, que recorda més a altres èpoques que al segle XXI.

Tot plegat a base de xerrades, passis de vídeo, organització de concerts, ja fós amb grups de música o punxadiscs, i amb moltes hores d'encartellar i fer difusió als carrers. A més, hem recuperat el Pedra Contra Tisora, publicació no-periòdica que hem anat editant amb més o menys regularitat segons ho permetessin les circumstàncies. Hem portat el missatge de l'Esquerra Independentista del Camp a Torredembarra: la manifestació del 1 de Maig a Tarragona, o la manifestació del 11 de Setembre a Reus, cada any més populars i concorreguts.

Segurament, si algú ens hagués dit tota la feina que hem acabat fent quant vam començar no ens ho haguéssim cregut. Però el camí ja està fet i el col·lectiu, una simple eina per assolir els objectius està en marxa. Ara toca fer una breu pausa, tornar a fer anàlisi de la realitat: per criticar-la, per criticar-nos a nosaltres mateixos, buscant el màxim rigor en les reflexions, que donaran lloc a nou moviment i tornar a la càrrega amb més força que mai. Si bé hem

caminat un llarg traç, el camí s'ha fet més pesat que mai i sorgeixen nous reptes: la reforma laboral i les noves retallades seran un aprofundiment de la precarietat en la qual vivim, les sentències del tribunal constitucional que arriben periòdicament són la nova manera de governar-nos i un exemple de la emergència de contradiccions nacionals que separen cada cop més la voluntat del poble català de la del estat espanyol.

Ens agradaria finalment, a tu que llegeixes aquest text, animar-te des del nostre humil col·lectiu a participar del nostre treball i a aportar idees per treballar els eixos en els quals no hàgim pogut aprofundir prou. Us animem a sortir de l'ou, i a participar dels actes que organitzem regularment, però també si en teniu ganes, a participar de la nostre assemblea, òrgan sobirà de la Gaianada. La lluita sempre dona els seus fruits: si el present és lluita, el futur és nostre!

La Gaianada, novembre 2010

Apunt sobre la violència patida a la ciutat de Barcelona durant el dia de la vaga del 29-S

S'han dit tantes mentides sobre els aldarulls barcelonins durant la construcció de la veritat oficial d'aquests dies en boca d'opinadors ignorants que tot plegat mereix una contestació.

Apunt sobre la violència patida a la ciutat de Barcelona

Amb 43 persones detingudes a la ciutat de Barcelona, el conseller d'Interior es vantava d'eficàcia en la repressió de grups perfectament organitzats. Revestit de pretesa solvència tècnica, el seu Secretari de Seguretat, Joan Delort, detallava amb hores i minuts els moviments que demostrarien la vinculació del Banc Okupat amb els disturbis.

Sobre la teoria del Banc Okupat.

El duo Saura-Delort van entonar el to acusador assenyalant al jutjat d'instrucció núm. 22 de Barcelona com a culpable d'haver permès el caos a la ciutat comtal. Segons ells, i a mode d'excusa de covards, que el jutjat no hagués permès desallotjar dies abans de la vaga el famós Banc Okupat seria la causa dels greus aldarulls. El jutge, tot defensant-se afirma que cap part, ni fiscalia ni propietaris de

l'edifici van sol·licitar el desallotjament i torna la pilota a Interior... Al cap i la fi un nou joc per distreure'ns d'allò que és real, la política de fets consumats. Quantes vegades els jutjats han declarat il·legals els desallotjaments d'immobles quan ja fa temps que han estat enderrocats? De què serveix evidenciar ara que de nou som davant d'un desallotjament il·legal? Servirà per un nou escarni públic contra el futur ex-conseller Saura, i també per a una millor defensa jurídica dels nostres detinguts. Però no per desemmascarar una de les mentides de la jornada: que allí era on es feien i desfeien tots els plans per cremar la ciutat.

En realitat és sabut que feia setmanes que els piquets de barris treballaven per coordinar-se i ja era coneguda abans de l'okupació del banc la convocatòria del piquet central a les 12 del migdia a la plaça Catalunya.

A més, a ningú se li escapa el detall que, en aldarulls anteriors al dia de la Vaga, ja fossin per celebracions esportives o per mobilitzacions de tota mena, el Banc encara no havia estat okupat.

I encara més, podem preguntar-nos si, en cas de no haver existit el Banc Okupat, no hauríem tingut els mateixos incidents, com els del fotogènic cotxe de la guàrdia urbana en flames, en una jornada de vaga general.

I si volem donar-hi més voltes... des de quan cal un Banc Okupat per assegurar la fugida i refugi? Arribant a l'absurd: podríem demanar que, i per posar un

exemple, fos desallotjat tot un edifici de Gràcia, i empresonats tots els veïns i veïnes, pel fet que un dels detinguts durant les festes majors s'hi va refugiar després de patir una càrrega policial?

Sobre la teoria de la defensa de l'ordre públic

El que no s'està reconeixent és que el piquet central volia avançar, tranquil·lament, però en tensió, la normal d'una vaga general, pels carrers de Barcelona i els Mossos no ho van permetre. Una vegada més, cordons policials pretenien marcar la ruta a seguir als membres del piquet. Arribats a l'entrada de la Rambla, els Mossos barraven el pas i els vaguistes van canviar el recorregut sense protestar. Però arribats a l'inici de la ronda de Sant Antoni, a la plaça Universitat, veient que es repetia l'escena, que els membres de la Brigada Mòbil no ens deixaven passar, la ràbia va esclatar. Encara és hora que algun opinador a sou denunciï aquesta insistència dictatorial de la cúpula d'Interior de fixar rutes a les manifestacions. Amb l'acord de la regidora de Seguretat, Assumpta Escarp, el senyor Delort va posar punt i final al dia pacífic que fins al moment només havia tingut mínimes expressions de tensió i només 3 detencions a Barcelona. Volien gresca i la van aconseguir.

Massa vegades, a pilota passada, s'avoquen grans dosis de mentida sobre col·lectius que treballem per l'alternativa econòmica, política i social amb l'excusa de la violència. Però massa vegades veiem que en realitat qui provoca la violència no són altres que els qui diuen combatre-la. De nou, els Mossos, a Barcelona, en defensa de l'ordre públic van generar els desordres ocorreguts amb posterioritat. Fent del desallotjament del Banc Okupat un simple acte d'orgull i d'imposició gratuïta. La violència ja havia començat hores abans per la seva obsessió de colpejar manifestants pel simple fet de voler recuperar el que és nostre, els carrers de Barcelona.

Sobre la teoria dels 200 antisistema enquistats a Barcelona.

Ja fa anys que l'Ajuntament de Barcelona, assessorat per Joan Delort va llençar la xifra dels "200". A voltes són més, potser 300, potser 400... sigui com sigui, el que va començar com una excusa per justificar la suspensió d'una cimera de ministres d'habitatge de la Unió Europea, a l'octubre del 2006, ha anat calant entre els opinadors a sou de diaris i ràdios. És força recurrent, i antic, que ciutats com Roma, Marsella, Bilbao, Madrid, Berlín, Atenes, etc. facin referència a grups organitzats per justificar la persistència de fenòmens de violència urbana als quals no s'ha trobat mai la solució, almenys per la via violenta policial i penal.

Però què porta als creadors de l'opinió pública a insistir en l'existència d'aquest nombre de desconeguts encaputxats? L'economia s'imposa també aquí i ens dóna una doble resposta: d'entrada, més superficial però irrefutable, és l'economia aplicada als mass mèdia. No és ni rendible ni productiu pretendre encarar l'explicació d'aquests fenòmens de violència urbana des de l'anàlisi del context, cercant comparatives en el temps i descobrint-hi així les constants que han fet d'aquestes expressions una constant en la societat urbana post-industrial. És més efectiu posar una històrica Rahola a cridar en prime time carregant contra els manifestants, insultant-los, demanant més ma dura, mostrant com, en la seves escales de valor, són més importants les coses (béns immobles) que les persones (la dignitat dels treballadors i treballadores d'aquest país... o la vida mateixa quan es tracta del genocidi que pateix el poble palestí). A aquest nivell d'opinadores, que encaixen perfectament en els requisits del poc temps que es disposa en els mitjans de comunicació, s'hi afegeix la raó més de fons, també econòmica. Ideològicament econòmica, en pro de l'ordre establert. I és que en admetre que els fenòmens assenyalats s'han repetit periòdicament des dels temps més grisos del franquisme, o bé evidencien que els "200" tenen la fórmula de l'eterna joventut, o suposen l'acceptació que el problema que no envelleix és un altre: la desigualtat social i la pobresa democràtica... Més accentuades, més dissimulades, més crues, més o menys evidents, però sempre reals en el sistema capitalista.

En definitiva, podem posar el carro davant del burro, seguir fixant-nos en la violència viscuda, desviar l'atenció de l'èxit de la vaga i, si cal seguir carregant a l'esquena dels qui treballem pel canvi real el pes de totes les desgràcies de la humanitat. Però a la pràctica, les desigualtats segueixen creixent, les retallades les anem patint cada dia més i som molt conscients de qui genera la violència és el seu sistema econòmic i que la policia exerceix de piquet de la patronal.

I finalment, respecte als 253.000 • de desperfectes, coincidim plenament, ara sí, amb la premsa oficialista, que de cap manera hauria de ser un cost carregat a l'erari públic. Ara bé, imputem-lo als seus veritables responsalbes. Exigim que siguin abonats de les nòmines dels senyors Saura, Boada, Delort i de la senyora Assumpta Escarp.

Neix l'assemblea de joves independentistes de Torredembarra

Des del passat mes de maig de 2010, Torredembarra es prepara per l'imminent neixement de l'AJIT (assemblea de joves independentista de Torredembarra). Un nou col·lectiu de joves, que entussiasmats davant l'imparable creixement de l'Esquerra independentista, han decidit sumar-se a la lluita i formar-ne part activa.

Sota les banderes de l'**antifeixisme** com a model a defensar per la diversitat cultural i social, el **socialisme** com a model que permeti la igualtat entre persones, abolint així, les diferències entre classes socials i així mateix, les **diferències de gènere**, l'**ecologisme** per fer sostenible l'estança temporal de les persones al planeta, deixant la menor empremta a la natura, la defensa dels **Països Catalans** i el dret de la seva gent, per decidir, que volen ser i cap a on volen anar, sense oblidar àmbits menors com la **comarcalitat del Baix Gaià** i la millora del poble de **Torredembarra**.

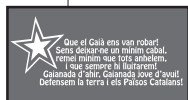
Jove implicat, perquè no ets res si no tens poble i no ets res si no ets lliure!

Assemblea de Joves Independentistes de Torredembarra
novembre 2010

MARXANDATGE

Samarreta genèrica color vermell
12 Euros

Samarreta freedom en negre
7 Euros

Txapes a 1 Euro

Més info | lagaianadadelbaixgaia.blogspot.com

Contacte | lagaianada.baixgaia@gmail.com

